

Arrest

nr. 53 761 van 23 december 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Gambiaanse nationaliteit te zijn, op 27 augustus 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 juli 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 4 november 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 december 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat K. VERSTREPEN en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Gambiaanse nationaliteit te hebben en geboren te zijn op 30 januari 1986 te Marakissa (Western division). U bent van Karoninka afkomstig. In 2000 overleed uw moeder. In 2001 overleed uw vader. Na de dood van uw vader ging u niet meer naar school. U beëindigde wel 'grade 12'. Vervolgens zocht u werk. U werkte de daaropvolgende jaren voor het bedrijf 'Universal properties' dat vastgoed verkoopt. U deed marketing en verkocht huizen. Op 1 oktober 2009 kwamen de broers van uw vader naar u toe. Ze zeiden dat u moest trouwen met de 63-jarige nachtwaker (J.D.) uit Sukuta. U weigerde. Op 6 oktober 2009 kwam een mensenmassa u thuis ophalen om u te dwingen met (J.) mee te gaan. (J.) nam u mee naar zijn huis en sloot u op in een kamer. Hij verkrachtte u meermaals. Op een vrijdag vergat hij de deur te sluiten toen hij het huis verliet. U maakte van de gelegenheid gebruik

om te ontsnappen. U had gehoord dat de vriendin van uw moeder, (I.), in het land was. U zocht haar op en vertelde haar wat er gebeurd was. (I.) besloot u te helpen het land te verlaten. In oktober 2009 reisde u samen met (I.) naar Senegal. Van daaruit gingen jullie naar Duitsland. U verbleef daar samen met (I.) gedurende de maanden november en december. In januari 2010 had (I.) zaken in België. U ging met haar mee. Toen jullie in België aankwamen zei (I.) dat u uw eigen weg moest zoeken. U kwam een vrouw en een man, Adam en Gomez tegen. Adam ontfermde zich over u. Ze zorgde ervoor dat u medische verzorging kreeg. U bleek immers zwanger te zijn. U kreeg een misval. Op 22 maart 2010 vroeg u te Brussel bij de Dienst Vreemdelingenzaken asiel aan.

B. Motivering

De aandacht dient erop gevestigd te worden dat u er niet in geslaagd bent een 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaarde dat u in Gambia vervolgd wordt door de broers van uw vader omdat u het huwelijk waartoe zij u dwongen ontvluchtte. U haalde aan dat ze de bezittingen van uw overleden vader van u afnamen.

Vooreerst dient gesteld te worden dat het op zijn minst bedenkelijk te noemen is dat u geen enkele poging deed om hulp te zoeken, noch bij de traditionele autoriteiten zoals het dorps hoofd of de ouderen van het dorp, noch bij de officiële autoriteiten zoals onder andere de politie, noch bij de vrouwengroep van uw kerk, noch bij uw werkgever (zie verhoorverslag Commissariaat-generaal, dd. 13 juli 2010, hierna CGVS, pp. 4-5-7). Daar uit uw verklaringen duidelijk blijkt dat u een zelfstandige vrouw was die zich zichtbaar goed alleen kon redden, hetgeen u overigens expliciet bevestigde (zie verhoorverslag CGVS, p.6), mocht redelijkerwijs wel van u verondersteld worden dat u op zijn minst geprobeerd zou hebben hulp te zoeken in uw thuisland alvorens u het land verliet om internationale bescherming te zoeken. Het feit dat u verklaarde dit niet gedaan te hebben, doet op zijn minst gezegd vraagtekens rijzen. U haalde aan geen hulp gezocht te hebben bij het dorps hoofd omdat die naar u meende toch niets gedaan zou hebben (zie verhoorverslag CGVS, p.4). Dit is een louter speculatieve en weinig geloofwaardige verklaring. Uit uw verklaringen komt immers duidelijk naar voor dat uw problemen aan een aantal tradities raken. Zo vertelde u dat een huwelijk met een man van 63 volgens de tradities van uw stam niet toegestaan is (zie verhoorverslag CGVS, p.7) en dat u volgens de tradities de bezittingen van uw vader erft (zie verhoorverslag CGVS, p.4). U zei dat u er verder ook niet aan dacht naar de ouderen van het dorp toe te stappen voor hulp (zie verhoorverslag CGVS, p.5). In het licht van de voor het Commissariaat-generaal beschikbare informatie waaruit blijkt dat de beslechting van geschillen omtrent tradities in Gambia normaliter door de traditionele, lokale leiders gebeurt (zie documentatie in het administratieve dossier) is het weinig plausibel dat het dorps hoofd of de traditionele autoriteiten zoals de ouderen van het dorp niets ondernomen zouden hebben om u te helpen, ook al bent u een vrouw en haalde u meermaals aan als vrouw geen macht te hebben (zie verhoorverslag CGVS, pp.2-4). Toen u door het Commissariaat-generaal gevraagd werd waarom u geen beroep deed op de politie, antwoordde u dat u bang was en niet wilde dat uw ooms u zouden doden (zie verhoorverslag CGVS, p.5). U voegde er aan toe dat ze u zelfs in stilte konden doden zonder uw lichaam aan te raken (zie verhoorverslag CGVS, p.5). U vertelde eveneens dat uw ooms u zullen doden indien u terugkeert naar Gambia uit angst dat u zou aanvechten wat u toebehoort omdat ze weten dat u zeer intelligent bent (zie verhoorverslag CGVS, p.9). Uit deze verklaringen kan indirect afgeleid worden dat de politie u mogelijk toch zou hebben kunnen helpen indien u bij hen hulp gezocht zou hebben aangezien uw ooms anders niet bang geweest zouden zijn dat u naar de politie zou stappen.

Bovendien dient erop gewezen te worden dat – zelfs indien toch enig geloof gehecht kan worden aan uw verklaringen met betrekking tot de vervolging door uw ooms waarvan u beweerde het slachtoffer te zijn geweest - uit uw verklaringen naar voor komt dat u zich zonder al te veel probleem elders in uw land van herkomst had kunnen hervestigen en dat een vlucht naar het buitenland niet uw enige mogelijkheid was om te ontkomen aan een mogelijke vervolging door uw ooms. Zoals reeds aangehaald blijkt uit uw verklaringen duidelijk dat u goed in staat bent uw plan te trekken en zich alleen te redden (zie verhoorverslag CGVS, p.6). Zo zocht u na de dood van uw vader in 2001 werk en onderhield u zichzelf gedurende jaren door te werken voor een vastgoedbedrijf (zie verhoorverslag CGVS, p.5). Uit uw verklaringen kan bovendien niet afgeleid worden dat u nog gezocht wordt sinds u het huis van (J.) ontvluchtte. Toen u door het Commissariaat-generaal gevraagd werd hoe u wist dat u nog gezocht werd, repliceerde u dat u weet dat uw ooms u zoeken omdat ze willen dat u gehuwd blijft (zie verhoorverslag CGVS, p.7). Op de vraag van het Commissariaat-generaal waarom uw ooms zouden willen dat u gehuwd blijft, bleef u het antwoord echter verschuldigd (zie verhoorverslag CGVS, p.7). U zei niets meer gehoord te hebben van uw ooms of (J.) sinds uw

ontsnapping (zie verhoorverslag CGVS, p.7). U haalde verder geen enkel ander concreet element aan dat erop zou kunnen wijzen dat er inderdaad nog iemand naar u op zoek was na uw ontsnapping uit het huis van (J.). U vertelde dat u na uw ontsnapping gedurende een week bij (I.) verbleef maar dat niemand u daar kwam zoeken omdat ze niet wisten waar u was (zie verhoorverslag CGVS, p.7). Wanneer u tot slot uitdrukkelijk gevraagd werd of u elders in Gambia veilig zou zijn, gaf u aan te vrezen voor de toverkracht van de 'marabou' (tovenaar) (zie verhoorverslag CGVS, p.8). Toen echter door het Commissariaat-generaal opgemerkt werd dat toverkracht - volgens de traditionele overtuiging - niet stopt aan de landsgrenzen, antwoordde u dit niet te weten en een natuurlijke dood te willen sterven (zie verhoorverslag CGVS, p.8). Wat er ook van zij, uw beweerd vrees voor de toverkracht van de marabou in (heel) Gambia is louter gestoeld op (bij)geloof en mist elke objectieve grond. Derhalve maakt u allerm minst aannemelijk dat niet redelijkerwijze van u verwacht kan worden dat u zich elders in Gambia zou vestigen.

U was niet in het bezit van enig document dat een controle van uw identiteit en uw reisweg mogelijk maakt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. “

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster roept een schending in van artikel 1 van het Verdrag van Genève samen met een schending van de artikelen 48/2 tot en met 48/5, 52, §2, en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (verder: vreemdelingenwet) en van artikel 77 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de vreemdelingenwet. Verzoekster stelt dat de bestreden beslissing bovendien een schending inhoudt van de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht. Zij stelt tevens dat de artikelen 57/6, tweede lid, 57/7bis en 57/7 ter van de vreemdelingenwet werden geschonden.

Verzoekster benadrukt dat vrouwen in Gambia het slachtoffer blijven van discriminatie en ongelijkheid, en dat vrouwen nauwelijks op de overheid kunnen rekenen om bescherming te verkrijgen. Verzoekster verwijst in dit verband naar landeninformatie over vrouwenrechten in Gambia en naar een e-mail van haar opvoedster, die bevestigt dat verzoekster niet op de bescherming van het dorpscomité kan rekenen.

Verzoekster is ervan overtuigd dat haar ooms en de man waarmee ze moest huwen haar ook elders in Gambia zullen opsporen, zodat zij in Gambia niet over veilige vestigingsalternatieven beschikt.

Verzoekster “behoort tot de sociale groep van vrouwen in Gambia die gediscrimineerd worden op maatschappelijk vlak en die huishoudelijk geweld dienen te ondergaan” en “Verzoekster heeft een gegronde vrees voor vervolging door haar familie. Zij maakt deel uit van de sociale groep van vrouwen die gediscrimineerd worden in Gambia en die zich niet neerleggen bij de gangbare regels”.

2.2.1. Krachtens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet dient het verzoekschrift de middelen te bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. De uiteenzetting van een “middel” vereist dat zowel de geschonden geachte rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid, alsook de wijze waarop die regel of dat beginsel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden.

Verzoekster omschrijft niet op welke wijze de bestreden beslissing artikel 77 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de vreemdelingenwet evenals de artikelen 52, §2, 57/6, tweede lid, 57/7bis van de vreemdelingenwet schendt zodat deze schending niet op ontvankelijke wijze wordt aangevoerd.

2.2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, hetgeen impliceert dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad die een onderzoek voert binnen de lijnen van het rechtsplegingsdossier en rekening houdend met het verzoekschrift dat de grenzen van het gerechtelijke debat bepaalt. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr.

2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.2.3. Verzoekster brengt geen begin van bewijs bij betreffende haar identiteit en reisroute naar België. Evenmin brengt zij een begin van bewijs bij inzake de aangevoerde asielmotieven. De afzendster van de bij het verzoekschrift bijgebrachte e-mail kan niet als een onafhankelijke en betrouwbare informatiebron worden beschouwd.

Voormelde vaststellingen zijn een negatieve indicatie voor haar geloofwaardigheid.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op 22 maart 2010 asiel aanvraag te Brussel. Blijkens het niet-betwiste feitenrelaas van de bestreden beslissing en het feitenrelaas in het verzoekschrift verliet verzoekster haar land van herkomst in oktober 2009 en verbleef zij in november en december 2009 in Duitsland om vervolgens in januari 2010 naar België te komen. Het feit dat verzoekster zo lang talmde om een asielaanvraag in te dienen ondermijnt de gegrondheid van haar aangevoerde vrees waarvoor zij internationale bescherming zoekt.

Dient opgemerkt te worden dat verzoeksters vader overleed in 2001 en zij volgens haar beweringen in 2009, hetzij acht jaar later, lastiggevallen werd door haar familieleden die haar bezittingen opeisten en haar dwongen te huwen met een voor haar vreemde man van 63 jaar oud die moslim is terwijl verzoekster christen is. Verzoekster kan echter niet concreet duiden waarom (i) zij, als enig kind, acht jaar na het overlijden van haar vader niet het volwaardige genot van de erfenis van haar vader zou hebben verkregen, in acht genomen dat zij geen melding maakt van enige betwisting in deze periode (ii) zij, acht jaar na het overlijden van haar vader, diende te huwen met een aanzienlijk oudere en voor haar onbekende man (iii) zij, als christen, door haar familie gedwongen werd te huwen met een moslim. Voormelde vaagheden omtrent de essentie van haar problemen overtuigen niet om de gegrondheid van de vrees te staven.

Daarnaast benadrukt verweerder terecht dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij eerst alle mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in het land van herkomst. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster geen enkele poging heeft ondernomen om nationale bescherming te verkrijgen, ook al was zij een zelfstandige en professioneel actieve vrouw. Verzoekster stelt dat zij toch niet zou worden geholpen, maar de commissaris-generaal is niet onredelijk geweest door op te merken dat verzoekster deze veronderstelling niet met concrete elementen staft. Bovendien stelt verzoekster zelf dat haar gedwongen huwelijk in strijd is met de tradities, zodat de commissaris-generaal niet onredelijk is geweest door op te merken dat in deze omstandigheden enig initiatief van verzoekster kon worden verwacht. Dergelijke handelwijze is onvoldoende om aan te tonen dat de overheden in verzoeksters land van herkomst onwillig zijn om bescherming te verlenen en dat verzoekster nood heeft aan internationale bescherming.

In het kader van de devolutieve kracht van het onderhavige beroep volstaan voormelde vaststellingen om de ongegrondheid van verzoeksters vrees voor vervolging vast te stellen.

Kritiek op het overtollig motief inzake de mogelijke hervestiging in het land van herkomst kan op zich niet leiden tot een hervorming van de bestreden beslissing.

De algemene landeninformatie toegevoegd bij het verzoekschrift vermag niet te leiden tot een ander besluit.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

3. Verzoekster beroept zich voor de subsidiaire beschermingsstatus op geen ander element dan deze ten grondslag van haar asielmotieven. Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar relaas (zie sub 2.2.3.) en de elementen in het administratief dossier toont verzoekster niet aan dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig december tweeduizend en tien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS